

Arrest

nr. 229 810 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 11 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 219 706 van 11 april 2019.

Gelet op de beschikking van 13 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die tijdens haar asielaanvraag verklaarde van Kosovaarse nationaliteit te zijn, maar in het bezit blijkt te zijn van een geldig Servisch paspoort, kwam op 8 maart 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 7 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus in zijn arrest van 20 september 2011 (RvV 20 september 2011, nr. 67 032).

1.3. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 7 oktober 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.4. Verzoekster diende samen met haar kinderen, echtgenoot en schoonvader op 7 oktober 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 23 februari 2012 onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoekster diende op 21 februari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 21 februari 2012 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

1.7. Op 4 januari 2013 diende verzoekster samen met haar kinderen, echtgenoot en schoonvader een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 12 februari 2013 onontvankelijk verklaard. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 12 februari 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Voormelde beslissingen werden door de Raad vernietigd in zijn arrest van 25 juli 2013 (RvV 25 juli 2013, nr. 107 337). Op 23 september 2013 trof de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 31 augustus 2016 (RvV 31 augustus 2016, nr. 173 784).

1.8. Verzoekster diende op 1 juli 2013 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 18 december 2013 een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard en er werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13).

1.9. Verzoekster diende op 7 april 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 10 juli 2014 een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard, er werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13) en een inreisverbod werd opgelegd (bijlage 13^{sexies}).

1.10. Verzoekster diende op 12 augustus 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 september 2014 zonder voorwerp verklaard.

1.11. Op 18 januari 2017 diende verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 15 maart 2017 zonder voorwerp verklaard en er werd aan verzoekster wederom een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.12. Op 1 april 2019 trof de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.13. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werd door de Raad verworpen in een arrest van 11 april 2019 (RvV 11 april 2019, nr. 219 706).

1.14. De gemachtigde van de minister trof op 1 april 2019 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : A.(...)
voornaam : S.(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)Prishtine
nationaliteit : (...)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 1.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 1.04.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar werd betekend op 31.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd en door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Zowel betrokkene verzoeken tot internationale bescherming als de aanvragen tot medische en humanitaire regularisatie werden allen geweigerd.

Betrokkenes kinderen, A.(...) N.(...) ° (...) en A.(...) M.(...) ° (...) gaan beiden in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Ook niet het feit dat betrokkene dochter naar het buitengewoon onderwijs gaat. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Ook het feit dat betrokkene jongste kind M.(...) in België geboren is en betrokkene dochter N.(...) reeds 8 jaar in België verblijft, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstoring effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder, die op eigen risico, ondanks haar precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun moeder kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk

om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Bovendien kreeg betrokkene reeds in 2011 te horen dat haar asielaanvraag werd geweigerd en in 2012 de medische regularisatieaanvraag. Niets weerhield haar ervan het grondgebied te verlaten. Evenwel bleef zij haar illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene en om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene werd op 1.04.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat haar moeder D.(...) D.(...) °(...) ook in België verblijft. Betrokkens moeder is in het bezit van een B-kaart. Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat haar moeder ziek is. Betrokkene toont echter niet aan dat zij instaat voor de mantelzorg van haar moeder. Betrokkene toont evenmin aan ten laste te zijn van haar moeder. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder.

Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien blijkt uit de administratieve dossiers dat betrokkens moeder reeds in 1999 naar België kwam en betrokkene in 2011. Voordien leefde betrokkene dus ook reeds 12 jaar gescheiden van haar moeder. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkens moeder kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal. Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Betrokkene werd op 1.04.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"

1.15. Verzoekster werd op 3 mei 2019 via München naar Belgrado gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.2. Het belang als primaire ontvankelijkheidsvoorwaarde dient ambtshalve te worden onderzocht (cf. RvS 19 mei 2011, nr. 213.335). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het belang, waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dat dit belang behouden moet blijven tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 13 januari 2004, nr. 127.068).

2.3. Ter terechtzitting werd verzoekster gevraagd welk belang zij kan doen gelden bij haar beroep tegen de verwijderingsmaatregel, thans de eerste bestreden beslissing, aangezien zij op 3 mei 2019 werd gerepatrieerd.

2.4. De aanwezige raadsvrouw erkent dat zij geen belang meer heeft bij het beroep tegen de verwijderingsmaatregel, maar stelt dat zij wel degelijk haar belang behoudt bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing.

2.5. De raadsman van de verwerende partij is ook van oordeel dat er geen belang meer voorhanden is wat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) betreft.

2.6. Samen met de partijen stelt de Raad vast dat de verwijderingsmaatregel ten uitvoer werd gelegd waardoor het beroep doelloos is geworden.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zoverre het beroep gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Onder titel “IV. Middelen tegen het inreisverbod” zet verzoekster het volgende uiteen:

“(…)

Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 8 van het EVRM, alsook het IVRK geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Servië en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

8 RvV 21 februari 2013, nr. 97.183, zie eveneens: RvS 29 mei 2013, nr. 223.630, T.Vreemd. 2014, 325, waarbij het Cassatieberoep werd verworpen.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoekster zou verklaard hebben dat zij de zorg van haar moeder op zich neemt gezien haar medische problematiek. Verder wordt aangehaald dat verzoekster niet aantoonde dat zij de mantelzorg op zich neemt. Verzoekster werd van haar vrijheid beroofd waardoor zij niet in de mogelijkheid is om dit aan te tonen.

Dit getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoekster zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Er wordt gesteld dat verzoekster en haar 2 kinderen kunnen terugkeren naar Servië.

Eerst en vooral kan verzoekster geenszins terugkeren. Zij heeft geen enkel onderkomen in Servië. Zij verblijft intussen reeds lange tijd in België en heeft zich hier volledig geïntegreerd in de maatschappij. Ook haar kinderen kunnen niet terugkeren.

De jongste zoon is in België geboren en zij lopen hier beiden school.

Men moet in ogenschouw nemen dat het Servisch schrift en het Nederlands schrift niet op elkaar gelijken. Het is dan ook voor de kinderen van verzoekster zeer moeilijk om in Servië les te volgen gezien zij hun ganse leven reeds in het Nederlands zijn opgevoed en hier ook steeds hebben school gelopen. De scholing verloopt hier goed en dit in tegenstelling tot de scholing in Servië gezien zij de taal noch het schrift beheersen.

Beide kinderen zijn in België schoolplichtig en volgen ook buitengewoon onderwijs.

Hier dient men ook rekening mee te houden. Zij volgden hier steeds les, ook voor de repatriëring.

Dat dit alles een zeer belangrijk gegeven is en dit wel degelijk dient onderzocht te worden.

De kinderen, alsook verzoekster, zijn duidelijk verankerd in onze maatschappij.

Ook de kinderrechtencommissaris pleit ervoor om “gewortelde kinderen” verblijf te geven, Kinderen die steeds school gelopen hebben in België.

Als het over kinderen gaat, dient verwerende partij op zijn minst een humaan terugkeerbeleid te hanteren. Het is dan ook zeer onredelijk om het gezin van verzoekster naast zich neer te leggen en te stellen dat moderne communicatie kan worden ingeschakeld om de hechte familierelaties in het leven van verzoekster en de kinderen te onderhouden.

De genomen beslissing die een repatriëring tot gevolg kan hebben is derhalve absoluut onredelijk en onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht ernstig geschonden wordt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat deze beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoekster. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

De kinderen zijn respectievelijk 10 en 8 jaar. Deze leeftijd is van aanzienlijk belang in de opvoedingscyclus van de kinderen en geven vorm aan de karaktereigenschappen van een kind. Beide kinderen zijn ook schoolplichtig.

Verzoekster kan enkel vaststellen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de werkelijke situatie van verzoekster en haar kinderen!

Tenslotte meent verwerende partij dat er een risico bestaat op onderduiken in hoofde van verzoekster.

Men is op de hoogte van het adres van verzoekster. Tevens staat zij in voor de zorg van haar moeder, wiens adres ook gekend is.

Er bestaat dan ook geen enkel risico op onderduiken in hoofde van verzoekster.

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoekster werd gehoord op 01.04.2019 door de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoekster ernstig worden aangetast aangezien zij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM.

Aan verzoekster wordt in casu een inreisverbod opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel inreisverbod uiteen te zetten.

Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een inreisverbod te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijst hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat zij op een adequate manier haar standpunt kan duidelijk maken.

Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en haar kinderen indien zij dienen terug te keren naar Servië.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende:

"Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster en haar kinderen.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoorden waarom in casu een inreisverbod voor de termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster. Verzoekster mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Eerst en vooral kan verzoekster geenszins terugkeren. Zij heeft geen enkel onderkomen in Servië. Zij verblijft intussen reeds lange tijd in België en heeft zich hier volledig geïntegreerd in de maatschappij. Ook haar kinderen kunnen niet terugkeren.

De jongste zoon is in België geboren en zij lopen hier beiden school, buitengewoon onderwijs. Men moet in ogenschouw nemen dat het Servisch schrift en het Nederlands schrift niet op elkaar gelijken. Het is dan ook voor de kinderen van verzoekster zeer moeilijk om in Servië les te volgen gezien zij hun ganse leven reeds in het Nederlands zijn opgevoed en hier ook steeds hebben school gelopen. De scholing verloopt hier goed en dit in tegenstelling tot de scholing in Servië gezien zij de taal noch het schrift beheersen.

Ook dient verzoekster in te staan voor de zorg van haar moeder, die ziek is.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoekster!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

IV.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een gezinsband heeft met haar moeder en dat verzoekster instaat voor de zorg van deze laatste gezien de medische problematiek. Ook de kinderen hebben een sterke familiale en affectieve band met hun grootmoeder.

Tevens is verzoekster officieel gehuwd met de heer A. Echter heeft haar echtgenoot haar samen met de kinderen in de steek gelaten en is hij naar het buitenland getrokken. Verzoekster heeft op dit ogenblik geen enkel spoor van de heer A. en thans staat zij aldus ook alleen in voor de zorg en opvoeding van haar twee minderjarige kinderen. Bovendien volgen beide kinderen buitengewoon onderwijs (infra).

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair – balance toets onontbeerlijk is bij het nemen van een inreisverbod. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing en verbod om terug te keren. Indien men vaststelt dat de voordelen voor de overheid gering zijn ten opzichte van het voordeel voor de vreemdeling, dan dient men zich te onthouden van het nemen van een inreisverbod.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt erin een grondig onderzoek te voeren naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. Zij motiveert haar beslissing hieromtrent als volgt:

"Betrokkene werd op 1.04.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dient Vreemdelingenzaken en verklaart dat haar moeder D. D. °02.05.1966 ook in België verblijft. Betrokkens moeder is in het bezit van een B-kaart. Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat haar moeder ziek is. Betrokkene toont echter niet aan dat zij instaat voor de mantelzorg van haar moeder."

Verder lezen we het volgende:

"Bovendien blijkt uit de administratieve dossiers dat betrokkens moeder reeds in 1999 naar België kwam en betrokkene in 2011. Voordien leefde betrokkene dus ook reeds 12 jaar gescheiden van haar moeder."

Verzoekster kwam in 2011 naar België om voor haar zieke moeder te zorgen. Reeds in 2007 heeft de man (dhr. R. S.) van de moeder zijn partner in de steek gelaten. Thans zorgt hij nog wel mee voor de kleinkinderen, maar heeft hij geen enkele binding meer met de moeder van verzoekster. Aldus is verzoekster de enige op wie haar moeder kan terugvallen.

Ook de behandelende geneesheer (Dr. M. M.) van mevrouw D. D. (moeder van verzoekster) beklemtoont at de aanwezigheid van verzoekster noodzakelijk is om haar moeder te verzorgen en te begeleiden. Bijgaand treft u eveneens medische verslagen in verband met de gezondheidstoestand van mevrouw D. D.

Men heeft verzoekster op geen ogenblik de kans geboden om aan te tonen dat zij wel degelijk instaat voor de zorg en begeleiding van haar moeder en dat deze hulp ook daadwerkelijk cruciaal en uiterst noodzakelijk is.

In plaats van een gedegen onderzoek te voeren, pakt men verzoekster op en plaatst men haar in een woonunit waarbij zij pas gehoord wordt omtrent haar standpunt nádat zij werd opgepakt.

De schending van artikel 8 EVRM blijkt duidelijk uit bovenstaande uiteenzetting en wordt bovendien gestaafd met de nodige stukken in bijlage.

Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven. Maar ook zodat zij zorg voor elkaar kunnen dragen wanneer dit nodig is. Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM.

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen.

De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Men heeft geenszins rekening gehouden met het feit dat verzoekster haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is om te zorgen voor haar moeder. Bovendien dient het te worden opgemerkt dat de moeder wel degelijk over een Belgische verblijfstitel beschikt!

Er is bijgevolg sprake van een ernstige afhankelijkheidsrelatie tussen moeder en dochter.

Hiermee werd geen rekening gehouden en bovendien werd dit element ook niet onderzocht.

Dat verzoekster werd opgepakt alvorens zij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding alsook een inreisverbod gekregen heeft.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is.

Een terugkeer naar het land van herkomst en het verbod om terug te keren voor 3 jaar, zou voor verzoekster zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van haar gezinsleven met haar moeder en haar beide kinderen. Verzoekster heeft niets of niemand meer in haar land van herkomst en aldus is het onmogelijk voor haar om terug te keren. Bovendien is er ook geen sprake van belastende elementen in het dossier van verzoekster die een terugkeer vereisen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoekster en haar moeder gerespecteerd te worden!

In het kader van artikel 8 EVRM dient de familieband die verzoekster heeft met haar moeder grondig te worden onderzocht. Haar moeder is de enige familie die ze nog heeft. Zij verblijft in België en is ernstig ziek. Verzoekster neemt dan ook deze zorg op zich en wenst dit ook in de toekomst verder te zetten.

IV.3. Schending van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK)

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. Verwerende partij dient rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoekster en weigert dit te doen! Uit de bestreden beslissing kan duidelijk worden afgeleid dat verwerende partij ervan op de hoogte is dat de kinderen buitengewoon onderwijs volgen. Immers neemt de beslissing de volgende motivering op:

"Betrokkenes kinderen, A. N. °20.12.2009 en A. M. °1.07.2011 gaan beiden in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Ook niet het feit dat betrokkenes dochter naar het buitengewoon onderwijs gaat. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren."

De dochter van verzoekster, N., volgt buitengewoon onderwijs type 2. Dit betekent dat het gaat om een kind met een matige tot ernstige mentale handicap. Zij heeft aldus nood aan een aangepast tempo, veel herhaling en een functioneel aanbod. Dit wordt bevestigd door zowel de maatschappelijk assistent als de directeur van de school waar N. school loopt.

Ook M. volgt thans buitengewoon onderwijs en ondervindt heel wat moeilijkheden met concentratie. Er is sprake van een zwakke tot randbegaafdheid bij hem en volgens het verslag in verband met zijn specifieke toestand en noden is er waarschijnlijk ook sprake van een onderliggende medische problematiek die verder uitgeklaard dient te worden.

Ook de orthopedagoge, mevrouw D. D'H., merkt het belang van de begeleiding op bij M. Zij schrijft hierover het volgende:

"Wij stellen ons als school de vraag in welke mate M. dezelfde mate van ondersteuning gaat kunnen krijgen als het gezin terug naar Servië gaat. We zien zeker de noodzaak om het gestarte traject verder te zetten."

(Eigen markering)

Buitengewoon onderwijs laat zich eveneens kenmerken door de kleinere klasgroepen en bijzondere aandacht voor de noden van de kinderen. Dit soort onderwijs is in Servië eerst en vooral niet gegarandeerd gelet op de situatie van verzoekster en haar kinderen en bovendien is het buitengewoon onderwijs dat (in geringe mate) wordt aangeboden in Servië erg duur. Een studie naar buitengewoon onderwijs in Servië stelt het volgende:

"Education in special classes is more expensive than education in mainstream classes. Schooling in special schools is the most expensive. Under the present system, however, costs of mainstream and special education are not broken down into separate columns. Nor is the cost of schooling presented per student. This is why the costs of education can now be compared merely indirectly, by adding up all the items. For instance, one can compare the salaries of teachers in mainstream classes overseeing 24–30 students with teachers in special classes who work with 6–10 students and earn salaries which are up to 15 percent higher. Moreover, the duration of classes in schools and classes for children with intellectual disabilities is shorter, as are the teachers' working hours. Another source states a different percentage for teachers in special schools' salaries. It states: Salaries of special school teachers are 8 percent higher than those of teachers in mainstream schools. The funding of special and mainstream school is identical, although special schools are obviously in need of greater financial aid needed to fund the technical and didactic equipment and the salaries of teaching assistants."

(Eigen markering)

Niet enkel blijkt buitengewoon onderwijs in het land van herkomst heel erg duur te zijn (en is ook de kwaliteit erg ondermaats), ook worden Roma kinderen erg gediscrimineerd en krijgen zij te maken met ernstige vormen van discriminatie.

Het is in het belang van beide kinderen dat zij hier kunnen blijven en hier hun begeleidingstraject kunnen verderzetten. Immers kennen zij het land van herkomst niet en ondervinden zij hier reeds moeilijkheden op school. Indien zij zich opnieuw dienen aan te passen in een ander land en een nieuwe aanpak op school krijgen, zal dit niet ten goede van de kinderen komen en zeer nefaste gevolgen voor hen hebben. Zij hebben nood aan stabiliteit en functionaliteit.

Verwerende partij weigert rekening te houden met dit geheel van elementen en met het belang van het kind.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder

(EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig.

Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. *Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.*"

(Eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken.¹⁶ Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten."

3.2. Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een medisch attest van dr. M. van 4 april 2019, medische attesten inzake haar moeder, de verblijfstitel van haar moeder, inschrijvingsbewijzen van haar kinderen en verslagen van het buitengewoon onderwijs (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. De tweede bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister betwist of weerlegt dat *"(b)etrokkene (...) geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar werd betekend op 31.03.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd."* De gemachtigde van de minister was bijgevolg in beginsel verplicht om aan verzoekster een inreisverbod met een maximumduur van 3 jaar op te leggen.

3.7. Verzoekster stelt in wezen dat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het gegeven dat zij mantelzorg biedt aan haar moeder en met de situatie van haar kinderen die in België geïntegreerd zijn.

3.8. In zoverre verzoekster de gemachtigde van de minister een onzorgvuldigheid verwijt doordat geen rekening zou zijn gehouden met haar verklaringen over de mantelzorg die zij bood aan haar moeder, kan zij niet worden gevolgd. In de tweede bestreden beslissing staat immers het volgende:

"(...)

Betrokkene verklaart dat ze in België is omdat haar moeder ziek is. Betrokkene toont echter niet aan dat zij instaat voor de mantelzorg van haar moeder. Betrokkene toont evenmin aan ten laste te zijn van haar moeder. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar moeder.

Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien blijkt uit de administratieve dossiers dat betrokkene's moeder reeds in 1999 naar België kwam en betrokkene in 2011. Voordien leefde betrokkene dus ook reeds 12 jaar gescheiden van haar moeder. Een inreisverbod

staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes moeder kan vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen.(...)"

Met betrekking tot het attest van dr. M. M., waarin de aanwezigheid van verzoekster nodig wordt geacht (Verzoekschrift, bijlage 2), dient erop te worden gewezen dat dit dateert van na de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de minister hiermee onmogelijk rekening kon houden.

3.9. Verzoekster gaat vervolgens in op de onmogelijkheid voor de twee kinderen van verzoekster om naar Servië terug te keren omwille van hun integratie en hun scholing en voegt in dit verband inschrijvingsbewijzen en verslagen toe (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7). De Raad merkt op dat zij haar betoog in haar middel koppelt aan *"de genomen beslissing die een repatriëring tot gevolg kan hebben"* en deze elementen dus niet kunnen worden aanzien als *"specifieke omstandigheden"* zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet die een invloed hebben op de duur van het inreisverbod. Bovendien werd hieromtrent in de beslissing het volgende gesteld:

"(...)"

betrokkenes verzoeken tot internationale bescherming als de aanvragen tot medische en humanitaire regularisatie werden allen geweigerd.

Betrokkenes kinderen, A.(...) N.(...) ° (...) en A.(...) M.(...) ° (...) gaan beiden in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Ook niet het feit dat betrokkenes dochter naar het buitengewoon onderwijs gaat. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Ook het feit dat betrokkenes jongste kind M.(...) in België geboren is en betrokkenes dochter N.(...) reeds 8 jaar in België verblijft, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun moeder, die op eigen risico, ondanks haar precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun moeder kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Bovendien kreeg betrokkene reeds in 2011 te horen dat haar asielaanvraag werd geweigerd en in 2012 de medische regularisatieaanvraag. Niets weerhield haar ervan het grondgebied te verlaten. Evenwel bleef zij haar illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene en om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

"(...)"

3.10. In haar middel gaat verzoekster ook in op het *"risico op onderduiken"* dat in de bestreden beslissing wordt vermeld. De Raad merkt op dat het hier om een overtollig motief gaat. Het eventueel gegrond

bevinden van verzoeksters kritiek kan dus onmogelijk aanleiding geven tot de onwettigheid van de bestreden beslissing (RvS 9 september 2005, nr. 148.715).

3.11. Waar verzoekster een schending van de hoorplicht meent te zien, stipt de Raad aan dat deze inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen, die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 17 juli 2009, nr. 195.366).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 19 december 2018 aan een SEFOR-terugkeergesprek werd onderworpen en dat zij ook ter gelegenheid van haar interpellatie op 1 april 2019 door de politie van Antwerpen de gelegenheid kreeg om haar situatie toe te lichten. De Raad merkt op dat de aangevoerde schending van de hoorplicht feitelijke grondslag mist.

3.12. In een volgend middelonderdeel beweert verzoekster dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden die haar geval kenmerken. Nochtans blijkt uit hetgeen voorafgaat dat zowel omtrent de situatie van haar moeder als de situatie van de kinderen en hun scholing uitgebreid werd gemotiveerd. De gemachtigde van de minister kwam op basis van de hierboven weergegeven overwegingen tot de volgende conclusie: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”* Verzoekster heeft in haar verzoekschrift nergens verduidelijkt waarom een eerdere terugkeer op het Belgische grondgebied noodzakelijk zou zijn.

3.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van het IVRK, is verzoeksters betoog identiek aan hetgeen werd gesteld in het verzoekschrift dat aanleiding gaf tot het arrest van de Raad van 11 april 2019 (RvV 11 april 2019, nr. nr. 219 706). Bijgevolg kan naar dit arrest worden verwezen:

“(…)

3.3.2.9. *Het door verzoekster in haar eerste middel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:*

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM bestaat er slechts van een beschermenswaardig gezinsleven tussen meerderjarige familieleden indien er, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Het loutere bestaan van normale emotionele en affectieve banden tussen

familieleden maakt geen vorm van afhankelijkheid uit (cf. EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, Javeed/Nederland).

Verzoekster stelt dat zij mantelzorg moet bieden aan haar moeder en dat haar kinderen een sterke affectieve band hebben met hun grootmoeder. Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een medisch attest van 4 april 2019 waarin dr. M. M. stelt dat “haar aanwezigheid (...) thuis nodig (is) om haar moeder medisch te verzorgen en te begeleiden” (Verzoekschrift, bijlage 2). Tevens voegt verzoekster een reeks medische stukken toe die betrekking hebben op D. D., en kopieën van de verblijfstitels van D. D. en haar partner (Verzoekschrift, stukken 3-5).

De Raad merkt op dat er geen enkel stuk wordt neergelegd dat de beweerde affectieve band tussen verzoeksters kinderen en hun beweerde grootmoeder aantoon, zodat dit een loutere bewering is die niet als bewijs van een doorleefd gezinsleven kan worden aanzien tussen de moeder van verzoekster en haar kinderen.

(...)

Verzoekster lijkt van oordeel dat “het hoger belang” van haar kinderen het best gediend zou worden door haar illegaal verblijf in België verder te zetten zodat de kinderen alhier school zouden kunnen lopen. Verzoekster stipt aan dat haar kinderen buitengewoon onderwijs volgen, hetgeen zij staft met gegevens die zij als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7), maar zij heeft verzuimd deze stukken aan het oordeel van de gemachtigde van de minister voor te leggen. Bij het nemen van de bestreden beslissing kon hiermee dus onmogelijk rekening worden gehouden, waardoor met deze stukken geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek kan worden aangetoond.

Thans rijst de vraag of de voortzetting van het schooltraject van de kinderen in België noodzakelijk is om hun “hoger belang” te vrijwaren. In een ongedateerd attest van de orthopedagoge van De leerexpert blijkt voor verzoeksters jongste zoon de noodzaak wordt gezien om het (pas gestarte) traject verder te zetten (Verzoekschrift, bijlage 7). Dit attest maakt echter abstractie van de onregelmatige verblijfsituatie en de jong leeftijd van de kinderen. Bovendien blijkt uit de overige stukken dat, naast de beperkte intellectuele begaafdheid van de kinderen, het gebrek aan taalbegrip, taalvaardigheid en communicatie in het Nederlands belangrijke factoren zijn die de toeleiding van de kinderen naar het bijzonder onderwijs in de hand hebben gewerkt. Aangezien verzoekster zelf geen Nederlands beheerst (zie gehoor 1 april 2019) en enkel Servo-Kroatisch spreekt, kan zij onmogelijk instaan voor het stimuleren van het taalbegrip en de taalproductie van haar kinderen, die blijkens de aangeleverde stukken cruciaal wordt geacht voor hun ontwikkeling.

Deze vaststellingen doen afbreuk aan de beweringen van verzoekster dat de scholing van de kinderen in Servië veel moeilijker zou verlopen dan in België. De Raad heeft de indruk dat de leermoeilijkheden van de kinderen, die nog relatief jong zijn eerder verdiept dan verlicht worden door de huidige situatie van het gezin, zodat niet wordt aangetoond dat de belangen van de kinderen zouden worden gediend door een voortzetting van hun illegale verblijf en hun scholing in België. Bovendien doen deze vaststellingen afbreuk aan de ongestaafde affirmatie van verzoekster in haar derde middel dat zij volledig geïntegreerd zou zijn in onze maatschappij. Blijkbaar is zij na een verblijf van meer dan 9 jaar nog niet in staat zich in het Nederlands uit te drukken.

Uit de passage van het rapport over Roma-kinderen in het bijzonder onderwijs in Servië dat verzoekster in haar tweede middel citeert, blijkt alvast dat er buitengewoon onderwijs beschikbaar is in Servië. Het gegeven dat Roma-kinderen oververtegenwoordigd zijn in deze onderwijsvorm, houdt niet in dat de belangen van de kinderen zouden worden geschaad door een terugkeer naar hun land van herkomst.
(...)”

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van het IVRK. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat de eerste bestreden beslissing betreft.

Verder heeft de verzoekende partij geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN